

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.461 van 1 juni 2017
in de zaak A. 222.070/XIV-37.399**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Philippe Janssens
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Duboisstraat 43
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 april 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 184.876 van 30 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 mei 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en werpt de “[o]nbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing” op, doch zonder op enige

wijze uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen of beginselen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op wettige wijze dat “verzoeker niet [kan] worden gevolgd in zijn argumentatie en zijn verwijzing naar de rechtspraak aangaande de praktijken van de verwerende partij inzake de aanvragen gezinshereniging van een aanvrager die valt onder een inreisverbod, nu deze betrekking heeft op een situatie die niet kan worden gelijkgesteld met de zijne, gezien het feit dat hij valt onder een ministerieel besluit tot terugwijzing met een duur van tien jaar op grond van de vaststelling dat er een reëel, ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde, en niet een ‘gewoon’ inreisverbod”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst daarbij ook op artikel 46*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ dat bepaalt dat een vraag tot opschorting of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit niet impliciet kan zijn maar uitdrukkelijk moet zijn. Met de loutere bewering dat “de gevolgen van een ministerieel besluit tot terugwijzing en een inreisverbod dezelfde finaliteit hebben” toont verzoeker niet aan dat hij zich in eenzelfde situatie zou bevinden als iemand die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. De terugwijzing is immers slechts mogelijk in welbepaalde gevallen die niet gelijklopen met de gevallen waarin een inreisverbod kan worden opgelegd. Het bestreden arrest voldoet wel degelijk aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op een juni tweeduizend zeventien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams